

Դանիելի Գիրքը — Տասնվեցերորդ համար

Խորհրդանիշներ

Jeff Pippenger

2023-12-11

Նախքան Դանիելի երրորդ գլխին անդրադառնալը, մենք կդիտարկենք մարգարեական որոշ խորհրդանիշներ, որոնք գուցե մեզ հնարավորություն տան ավելի լիարժեք հասկանալու այդ գլուխը: Դանիելը, Անանիան, Միշայելը և Ագարիան Սուրբ Հոգու կողմից գործածվում են՝ ներկայացնելու որոշակի մարգարեական խորհրդանիշներ՝ հիմնվելով այն համատեքստի վրա, որտեղ նրանք գործածվում են: Առաջին գլխում նրանք ներկայացված են որպես չորս արժանավորներ՝ առանց որևէ տարբերակման, մինչև գլխի ավարտը, որտեղ Դանիելը նշվում է որպես «բոլոր տեսիլքներն ու երազները հասկանալու» պարզև ունեցող:

Իսկ այս չորս պատանիներին Աստված տվեց գիտություն և հմտություն ամեն տեսակ ուսման և իմաստության մեջ, իսկ Դանիելը հասկացողություն ուներ բոլոր տեսիլքների և երազների մեջ: Դանիել 1:17.

Առաջին գլխում, որպես «չորս»-ի խորհրդանիշ, նրանք ներկայացնում են Աստծո ժողովրդին վերջին օրերում՝ ամբողջ աշխարհով մեկ: «Չորս»-ը խորհրդանիշ է, որ ներկայացնում է համաշխարհային ընդգրկում, և բոլոր մարգարեները խոսում են վերջին օրերի մասին: Առաջին գլխի չորս արժանավորները ներկայացնում են վերջին օրերի Աստծո ժողովրդին, իսկ տասնյոթերորդ համարում առաջին անգամ տարբերություն է դրվում Դանիելի և երեք արժանավորների միջև, ինչը ներկայացնում է «երեքի և մեկի համակցություն» խորհրդանիշը:

«Երեքի և մեկի համադրության» խորհրդանիշը բազմիցս հանդիպում է ներշնչյալ Խոսքի մեջ: Այն, ըստ համատեքստի, ներկայացնում է մի քանի ճշմարտություններ: Այն ներկայացնում է երեք հրեշտակների լուրերի պատմությունը, որոնք սկսվեցին 1798 թվականին՝ «վերջի ժամանակում», և ավարտվում են շնորհքի ժամանակի փակմամբ: Երեք լուրերն էլ ներկայացված էին առաջին հրեշտակի շարժման մեջ, և այդ շարժմանը հետևում է Հայտնություն տասնութի չորրորդ հրեշտակը. այսպիսով՝ երեքի և մեկի համադրություն:

Որոշ համատեքստերում այն կարող է ներկայացնել Միլլերական պատմության առաջին հրեշտակի լուրի շարժումը՝ մեկ թվով, երրորդ հրեշտակի լուրի շարժման հետ համակցությամբ՝ երեք թվով: Այսպիսով, «երեքի և մեկի համակցությունը» կարող է նաև ներկայացվել որպես «մեկի և երեքի համակցություն»: Խորհրդանշական «երեք-մեկ համակցությունը» գործում է որպես խորհրդանիշ թե՛ այն դեպքում, երբ մեկը նախորդում է երեքին, և թե՛ այն դեպքում, երբ երեքը նախորդում է մեկին: Դանիելի գրքի երրորդ գլխում՝ Նաբուգոդոնոսորի հնոցի մեջ, մենք նախ տեսնում ենք երեք արժանավորներին, ապա՝ չորրորդին, որ նման էր Աստծո Որդուն:

Եվ այս երեք մարդիկ՝ Մեդրաքը, Միսաքը և Աբեդնագովը, կապկալված ընկան բորբոքված կրակե հնոցի մեջը: Այն ժամանակ Նաբուգոդոնոսոր արքան զարմացավ, շտապ վեր կացավ, խոսեց ու ասաց իր խորհրդականներին. «Մի՞թե մենք երեք մարդու կապկալված չգցեցինք կրակի մեջը»: Նրանք պատասխանեցին ու ասացին արքային. «Ճշմարիտ է, ո՞վ արքա»: Նա պատասխանեց ու ասաց. «Ահա ես տեսնում եմ չորս մարդու՝ արձակված, կրակի մեջտեղում շրջելիս, և նրանց վնաս չկա, իսկ չորրորդի կերպարանքը նման է Աստծո Որդուն»: Դանիել 3:23–25:

Անկասկած, գոյություն ունի կատարյալ աստվածային պատճառ, ինչպես նաև ճշգրիտ պատմական փաստ, որոնք մեզ կհայտնեին, թե ինչու Դանիելը ներկայացված չէր երրորդ գլխի ոսկե պատկերի երկրպագության արարողության մեջ, սակայն մարգարեական պատճառներից մեկն այն է, որ եթե Դանիելը ներկա լիներ, նա կկործաներ կրակե հնոցի մեջ երեքի և մեկի համադրության մարգարեական խորհրդանիշը: Գեդեոնի դեպքում դա Գեդեոնն էր և նրա երեք՝ հարյուրական մարդուց բաղկացած զնդերը: Քրիստոսը հաճախ լինում էր երեք աշակերտների հետ:

Եվ վեց օր հետո Հիսուսն իր հետ առավ Պետրոսին, Հակոբոսին և Հովհաննեսին՝ նրա եղբորը, և նրանց առանձին վեր բարձրացրեց մի բարձր լեռան վրա: Եվ նրանց առաջ պայծառակերպվեց. և Նրա դեմքը փայլեց ինչպես արեգակը, իսկ Նրա հանդերձները սպիտակ եղան ինչպես լույսը: Մատթեոս 17:1, 2.

Մեկ-և-երեք, կամ երեք-և-մեկ. դա նույն խորհրդանիշն է, որովհետև դրանք բոլորը ներկայացնում են վերջին օրերի որևէ մարգարեական տարր, իսկ վերջին օրերը դատաստանի օրերն են: Դատաստանի օրերը սկսվեցին 1798 թվականին՝ այն հռչակմամբ, որ քննչական դատաստանը պիտի սկսվեր 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին: Եվ դատաստանի օրերը շարունակվում են, մինչև որ մարդկային փորձաշրջանը սկսի փակվել շուտով եկող Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, քանի որ Աստծո գործադիր դատաստանները սկսվում են և աստիճանաբար սաստկանում, մինչև որ փորձաշրջանը լիովին փակվում է և տեղի են ունենում վերջին յոթ ժանտախտները: Նաբուգոդոնոսորի հնոցի դեպքում երեք արժանավորները, որոնց հետ հետո միացավ Քրիստոսը, ներկայացնում են դրոշը: Ոսկե արձանի նվիրագործության ժամանակ Նաբուգոդոնոսորի կայսրությունը կազմող բոլոր ազգերը ներկա էին:

Եվ Նա հեռվից դրոշակ պիտի բարձրացնի ազգերի համար և երկրի ծայրից նրանց պիտի սուլե. և ահա նրանք արագությամբ պիտի գան: Եսայիա 5:26:

Դանիելի գերության յոթանասուն տարիները ճանաչելու համար մեկ այլ էական խորհրդանիշ են, և այն կրկնվում է ներշնչված Խոսքում: Հովակիմից մինչև Կյուրոսը ներկայացնում է Դանիելի գերության բառացի յոթանասուն տարիները: Երկրորդ Մնացորդաց գրքում յոթանասուն տարիները ներկայացնում են այն ժամանակահատվածը, երբ երկիրը պիտի հանգստանար և վայելեր իր շաբաթները: Եսայի 23-րդ գլխում յոթանասուն տարիները ներկայացնում են Միացյալ Նահանգների պատմությունը 1798 թվականից մինչև կիրակնօրյա օրենքը, և այդպիսով նաև ներկայացնում են Հանրապետականության եղջյուրի և Ճշմարիտ Բողոքականության եղջյուրի զուգահեռ պատմությունները: Քույր Ուայթը յոթանասուն տարիները

համապատասխանեցնում է պապական Մուր դարերի հազար երկու հարյուր վաթսուն տարիներին:

«Այսօր Աստծու եկեղեցին ազատ է մինչև ավարտ առաջ տանելու կորած ցեղի փրկության համար նախատեսված աստվածային ծրագիրը: Շատ դարեր Աստծու ժողովուրդը կրել է իր ազատությունների սահմանափակումը: Ավետարանի քարոզությունն իր մաքրության մեջ արգելված էր, և ամենախիստ պատիժները գործադրվում էին նրանց նկատմամբ, ովքեր համարձակվում էին չինազանդվել մարդկանց հրամաններին: Արդյունքում Տիրոջ մեծ բարոյական այգին գրեթե ամբողջովին անմշակ էր մնում: Ժողովուրդը զրկված էր Աստծու խոսքի լույսից: Մոլորության և սնահավատության խավարը սպառնում էր ջնջել ճշմարիտ կրոնի ճանաչողությունը: Երկրի վրա գտնվող Աստծու եկեղեցին այս անողորմ հալածանքի երկար ժամանակաշրջանում իսկապես գերության մեջ էր, ինչպես որ Իսրայելի որդիներն էին գերեվարված Բաբելոնում աքսորի ժամանակաշրջանում»: Մարգարեներ և թագավորներ, 714:

Երբ հասկացվում է, որ յոթանասուն տարիները, որպես խորհրդանիշ, ներկայացնում են նաև Խավար դարերի հազար երկու հարյուր վաթսուն տարիները, ապա «երեք ու կես տարիների», կամ «քառասուններկու ամիսների», կամ «Ժամանակ, ժամանակներ և ժամանակի բաժին» արտահայտության օրինակավորումը, որոնք խորհրդանշորեն ներկայացնում են Խավար դարերը, ընդարձակում է խորհրդանշական յոթանասուն տարիների նշանակությունն ու կիրառությունը:

Դանիելի գրքում յոթանասուն տարիները բնորոշվում են որպես այն ժամանակահատվածը, որ տևում է առաջին պատգամի գորացումից մինչև դատաստանը: Այդ ժամանակահատվածը գոյություն ունի յուրաքանչյուր սուրբ բարեփոխչական շարժման մեջ, և այդպիսով յոթանասուն տարիները ներկայացնում են ճշմարտության այլ գծեր, որոնք ժամանակի տարրը չեն շեշտադրում, այլ անդրադառնում են այդ ժամանակահատվածի նպատակին: Օրինակ՝ յոթանասուն տարվա ժամանակահատվածը Մադաքիայի կողմից ներկայացվում է որպես այն ժամանակը, երբ ուխտի պատգամաբերը մաքրում է Ղևիի որդիներին: Քույր Ուայթը Մադաքիայի՝ դևտացիների մաքրագործումը կապել է Քրիստոսի տաճարի երկու մաքրագործումների հետ: Նույն այդ ժամանակահատվածը հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ժամանակի ժամանակահատվածն է: Այն նաև այն ժամանակահատվածն է, երբ վերջին անձրևը աստիճանաբար թափվում է: Նույն ժամանակահատվածը նաև գազանի պատկերի փորձության ժամանակն է, որը տանում է դեպի գազանի դրոշմը: Այդ ժամանակահատվածը նաև մարգարեական «պատրաստության օրն» է, որը տանում է դեպի կիրակնօրյա օրենքը, որը նաև «շաբաթի օրն» է: Այդ ժամանակահատվածը պարունակում է ցրման ժամանակներ և հավաքման ժամանակներ, որոնք երկուսն էլ «յոթ ժամանակների» բաղադրիչներ են:

Դանիելի գրքում Հովակիմը առաջին լուրի հզորացման խորհրդանիշն է: Նրան հաջորդող երկու թագավորների հետ հարաբերության մեջ նա պարզապես երեք հրեշտակներից առաջինն է, որոնք տանում են դեպի դատաստան և ավարտվում

դատաստանով: Կյուրոսը ոչ միայն կիրակնօրյա օրենքի խորհրդանիշն է, այլև ազատագրման «նշան» է: Դանիելը երեքի և մեկի համադրության մի տարր է, և նաև Աստծո ժողովրդի քառապատիկ համաշխարհային ներկայացուցչության մի մաս: Դանիելը նաև Եդիայի պատգամաբերի խորհրդանիշ է, և Հայտնության գրքում նաև Հովհաննեսի նախատիպն է: Նա նաև Աստծո կնիքը ստացողների խորհրդանիշն է: «Դանիել» անունը նշանակում է «Աստծո դատավորը» կամ «դատաստանի Աստված», ուստի նա դատաստանի խորհրդանիշ է, ինչպես նաև Լաոդիկիայի, որովհետև Լաոդիկիա նշանակում է «դատված ժողովուրդ» կամ «դատաստանի տակ գտնվող ժողովուրդ»: Լաոդիկիայի դատաստանը վերջնականապես հիմնված է այն գիտելիքի մերժման վրա, որ բացակնքվում է Դանիելի գրքում:

Նաբուգոդոնոսորը Միացյալ Նահանգների թե՛ Հանրապետական, թե՛ ճշմարիտ բողոքական եղջյուրի խորհրդանիշն է, և նա նաև Միացյալ Նահանգների խորհրդանիշն է՝ նրա սկզբից մինչև նրա վերջը: Երբ հասնենք Դանիելի գրքի չորրորդ և հինգերորդ գլուխներին, կտեսնենք, որ Նաբուգոդոնոսորը ներկայացնում է «վերջի ժամանակը»՝ 1798 թվականին, իսկ Բաղշասարը ներկայացնում է կիրակնօրյա օրենքը: Նաբուգոդոնոսորը «յոթ ժամանակների» պատժի ավարտին դարձավ դարձի եկած, գառանման կառավարիչ, բայց նրա որդին, իր կործանումից անմիջապես առաջ, ի վերջո խոսում է որպես վիշապ:

«Բաբելոնի վերջին տիրակալին, ինչպես նախապատկերով՝ նրա առաջինին, հասել էր աստվածային Դիտորդի դատավճիռը. «Ո՛վ թագավոր, ... քեզ է ասված. թագավորությունը հեռացել է քեզնից»: Դանիել 4:31»: Մարգարեներ և թագավորներ, 533:

Դանիել մարգարեի առաջին գլուխը ներկայացնում է Միլլերական շարժման պատմությունը՝ 1840 թվականի օգոստոսի 11-ից մինչև 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը: Այն նաև ներկայացնում է 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ից մինչև կիրակնօրյա օրենքը: Այն նաև ներկայացնում է երեք հրեշտակների լուրերից առաջինը, որոնք ևս ներկայացնում են Միացյալ Նահանգների պատմության երկրորդ մարգարեական խորհրդանիշը՝ 1798 թվականից մինչև կիրակնօրյա օրենքը:

Թերևս Դանիելի առաջին գլխի ամենակարևոր պատկերացումն այն է, որ այն առաջին բանն է, որ հիշատակվում է այն մարգարեական գրքում, որը կազմված է Դանիելի գրքից և Հայտնության գրքից միասին: Այն մարգարեության ուսանողի համար երեք մարգարեական փորձություններից առաջինն է, որ պետք է յուրացվի: Դա է այն, ինչ պետք է «ուսվի», որպեսզի անցնեն հաջորդող փորձությունները:

Վաղ Գրություններում, ինչպես արդեն մեկից ավելի անգամ մեջբերվել է այս հոդվածներում, Քույր Ուայթը մեկ պարբերության մեջ նշում է Քրիստոսի պատմության երեքաստիճան փորձության ընթացքը, ապա հաջորդ պարբերության մեջ նշում է միլլերական պատմության երեքաստիճան փորձության ընթացքը: Նա ցույց է տալիս, որ Քրիստոսի ժամանակներում նրանք, ովքեր մերժեցին Հովհաննեսի լուրը, չէին կարող օգուտ քաղել Հիսուսի ուսմունքներից: Հաջորդ պարբերությունը հնարավորություն է

տալիս յուրաքանչյուրին, ով ցանկանում է տեսնել, որ միլլերականների համար առաջին փորձությունը Ուիլյամ Միլլերն էր, որին Քույր Ուայթը ներկայացնում է որպես թե՛ Հովհաննես Մկրտչի, թե՛ Եղիայի նախատիպով: Առաջին փորձության այդ երկու վկաները հաստատում են, որ Դանիելի առաջին գլուխը Եղիայի լուրն է: Եթե առաջին գլուխը մերժվում է, ապա երկրորդ և երրորդ գլուխներից որևէ օգուտ լինել չի կարող:

Հիսուսը և երկրորդ հրեշտակը, իրենց համապատասխան պատմություններում, հետևեցին Հովհաննես Մկրտչին և առաջին հրեշտակին: Հիսուսից հետո եղավ խաչի դատաստանը, իսկ երրորդ հրեշտակը եկավ, երբ սկսվեց քննչական դատաստանը: Աշակերտների հիասթափությունը խաչի մոտ նախատիպում է 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ի մեծ հիասթափությունը: Դանիելի գրքի առաջին գլուխը Եղիան է, ինչպես ներկայացված է Հովհաննես Մկրտչի և Ուիլյամ Միլլերի միջոցով, սակայն այն չի կարելի առանձնացնել երկրորդ և երրորդ գլուխներից: Միասին այդ գլուխները կազմում են հավիտենական ավետարանը, որը միշտ երեքբայլանոց մարգարեական փորձության պատգամ է, որ առաջ է բերում և ապա բաժանում երկրպագուների երկու դասեր: Հետևաբար, եթե այդ երեք գլուխները բաժանվեին, ապա դա կլինեք ուրիշ ավետարան:

Բայց եթե մենք իսկ, կամ երկնքից մի հրեշտակ, ձեզ ավետարանի ուրիշ բան քարոզի, քան այն, ինչ մենք ձեզ քարոզեցինք, նզովյալ լինի: Ինչպես առաջ էլ ասացինք, այնպես էլ այժմ կրկին ասում եմ. եթե մեկը ձեզ ուրիշ ավետարան քարոզի, քան այն, որ դուք ընդունեցիք, նզովյալ լինի: Գաղատացիներին 1:8, 9.

Դանիելի առաջին գլուխը ճանապարհ է պատրաստում, որպեսզի ուխտի պատգամաբերը հանկարծ գա Իր տաճարը, և այն նաև ներկայացնում է անապատում աղաղակողի ձայնը: Անապատը ներկայացված է որպես ցրման ժամանակաշրջան, երբ սրբարանը և զորքը ոտնակոխ են լինում: Դանիելի առաջին գլխում Դանիելը գտնվում է անապատում՝ ցրված և ստրկացված: Առաջին գլխի պատգամը ճանապարհ է պատրաստում երկրորդ գլխի պատգամի համար, որտեղ Քրիստոսը մաքրում է և ուխտի մեջ է մտնում Ղևիի որդիների հետ: Ղևիի որդիները նույնացվում են որպես Աստծո ընտրյալ ժողովրդի խորհրդանիշ, որովհետև նրանք Ահարոնի ոսկե պատկերի ճգնաժամի ժամանակ հավատարիմ կանգնեցին Մովսեսի կողքին, և Դանիելի երրորդ գլուխը նույնպես ոսկե պատկերի ճգնաժամն է:

Սեդրաքը, Միսաքը և Աբեդնագովը նման են այն ղևացիներին, որոնք նախապես մաքրվել էին ոսկե կուռքի՝ «գազանի պատկերի» փորձությունից առաջ: Այդ արարողության ժամանակ Նաբուգոդոնոսորը տրամադրում է նվազախումբը, Տյուրոսի պոռնիկը երգում է երգերը, իսկ ուխտադրուժ հոգևոր Իսրայելը խոնարհվում է և ապա մերկ պարում է երաժշտության ուղեկցությամբ՝ ոսկե կուռքի շուրջը:

Դանիելի և Հայտնության գրքերը նույն գիրքն են, և Քրիստոսը՝ որպես Ալֆա և Օմեգա, այժմ բացում է այն գիրքը, որը ներկայացնում է Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը: Հենց առաջին ճշմարտությունը, որ Նա դնում է այդ գրքում, երեք հրեշտակների պատգամներն են: Դանիելի առաջին երեք գլուխները երեք հրեշտակների

պատգամներն են: Հայտնության տասնչորսերորդ գլխում այդ երեք հրեշտակների պատգամների հետ կապված ճշմարտությունները կատարյալության են հասցվում, երբ ճանաչվում է, որ դրանք նախապես հիշատակվել են Դանիելի առաջին երեք գլուխներում: Հայտնության տասնչորսերորդ գլխում դրանք բնորոշվում են որպես հավիտենական ավետարան, և նրանք թռչում են երկնքի մեջտեղում՝ այդպիսով մատնանշելով այն պատգամը, որ վերջին օրերում ներկայացվում է ամբողջ աշխարհին: Դանիելի առաջին երեք գլուխներում պատկերագրվում է այն տղամարդկանց և կանանց փորձառությունը, որոնք այդ պատգամը տանում են աշխարհին: Հայտնության տասնչորսերորդ գլուխը ճշմարտության արտաքին գիծն է՝ խորհրդանիշների միջոցով ներկայացնելով երեք հրեշտակների պատգամը: Հավիտենական ավետարանը, և երեք հրեշտակներից յուրաքանչյուրի պատգամը, կատարյալության են հասցվում ճշմարտության ներքին գծով, որը ներկայացված է Դանիելի առաջին երեք գլուխներում:

Առաջին երեք գլուխները ներկայացնում են բազմաթիվ հրաշալի ճշմարտություններ, և այդ ճշմարտություններից մեկն այն է, որ երեք պատգամները եռաստիճան փորձության գործընթաց են, որը կազմված է սննդակարգային փորձությունից, որին հաջորդում է տեսողական փորձությունը, և ապա՝ լակմուսի փորձությունը: Անշուշտ, այդ երեք փորձությունները բնութագրելու այլ եղանակներ ևս կան, սակայն այդ անվանումները հեշտությամբ կարելի է տեսնել առաջին գլխում, և դրանք դարձյալ կարելի է տեսնել առաջինից մինչև երրորդ գլուխներում: Այդ երեք գլուխները պետք է միասին ճանաչվեն որպես մեկ խորհրդանիշ:

«Առաջին և երկրորդ պատգամները տրվեցին 1843 և 1844 թվականներին, և այժմ մենք գտնվում ենք երրորդի հռչակման ներքո. բայց այս երեք պատգամներն էլ դեռ պետք է հռչակվեն: Այժմ ևս նույնքան էական է, որքան երբևէ նախկինում, որ դրանք կրկնվեն ճշմարտությունը որոնողների համար: Գրիչով և խոսքով մենք պետք է հնչեցնենք այս հռչակումը՝ ցույց տալով դրանց հերթականությունը և այն մարգարեությունների կիրառությունը, որոնք մեզ բերում են դեպի երրորդ հրեշտակի պատգամը: Առաջինի և երկրորդի առանց չի կարող լինել երրորդը: Այս պատգամները մենք պետք է տանք աշխարհին՝ հրատարակություններով, ճառերով, մարգարեական պատմության ընթացքի մեջ ցույց տալով այն բաները, որ եղել են, և այն բաները, որ պիտի լինեն»: Selected Messages, գիրք 2, 104, 105.

Կարևոր չէ՝ երկրորդ և երրորդ գլուխների իրական պատմական իրադարձությունների միջև եղել է ընդամենը մեկ օր, թե մեկ շաբաթ, թե քսան տարի. դրանք խորհրդանշականորեն պատկերում են երեք փորձությունների հաջորդական փորձարկումը: Նաբուգոդոնոսորը շլացած և զարմացած էր, որ Աստված, Դանիել մարգարեի միջոցով, կարող էր իմանալ իր երազը և տալ այդ երազի այնպիսի հիմնավոր մեկնությունը, որ այն կարող էր ընկալվել միայն որպես ճշմարտություն: Սակայն երրորդ գլխում Նաբուգոդոնոսորը չհաղթահարեց երկրորդ գլխի երկրորդ փորձությունը, որովհետև նա որոշեց իր սեփական գոռոզ մարդկային ցանկությունը վեր դասել Աստծո գործության հրաշալի հայտնությունից, որն ի հայտ էր բերում գաղտնի երազի աստվածային նշանակությունը:

Երրորդ գլխում ոսկե արձանը կանգնեցնելով՝ նա չղիմացավ երրորդ՝ լակմուսի փորձությանը: Մեղրաքը, Միսաքը և Աբեղնագովը հաղթահարեցին լակմուսի փորձությունը: Նաբուգոդոնոսորը ընդունեց գազանի դրոշմը, իսկ այդ երեք արժանավորները ստացան Աստծո կնիքը: Դանիելի գրքի առաջին երեք գլուխները պետք է հասկացվեն Հայտնություն տասնչորսերորդ գլխի երեք հրեշտակների համատեքստում: Որքան էլ այս երեք գլուխները պարզ լինեն, քանի որ դրանք այնքան հստակ են, որ սովորաբար օգտագործվում են որպես պատմություններ քրիստոնյա երեխաների համար, իրականում դրանք ներկայացնում են, թերևս, Աստծո Խոսքի ամենախորհմաստ երեք գլուխները:

Հաջորդ հոդվածում կշարունակենք Դանիելի գրքի երրորդ գլխով:

«Հեթանոս թագավոր Նաբուգոդոնոսորի բռնած ընթացքի մեջ երևացած սնապարծությունն ու ճնշումը դրսևորվում են և պիտի շարունակեն դրսևորվել մեր օրերում: Պատմությունը պիտի կրկնվի: Այս դարում փորձությունը պիտի լինի շաբաթի պահման հարցում: Երկնային տիեզերքը տեսնում է, թե մարդիկ ինչպես են ոտնահարում Եհովայի օրենքը՝ Աստծու հիշատակը, այն նշանը, որ Նրա և Նրա պատվիրանապահ ժողովրդի միջև է, ոչնչություն դարձնելով, արհամարհելի բան համարելով, մինչդեռ մի մրցակից շաբաթ բարձրացվում է, ինչպես Դուրայի դաշտում բարձրացվեց մեծ ոսկե արձանը: Իրենց քրիստոնյա կոչող մարդիկ աշխարհին պիտի կոչ անեն պահել այս կեղծ շաբաթը, որ իրենք են հաստատել: Բոլոր նրանք, որ կիրառարվեն, պիտի դրվեն ճնշող օրենքների տակ: Սա անօրենսության խորհուրդն է՝ սատանայական գործակալությունների հնարումը, որ գործադրվում է մեղքի մարդու միջոցով»: The Youth's Instructor, July 12, 1904.